

Agatha Christie

Fata pastorului

Tuppence, care se învârtea în jurul biroului, spuse pe un ton morocănos:

— Aș vrea să fim chemați în ajutorul unei fiice de pastor.

— De ce?

— Mi se pare că ai uitat, Tommy, dar eu însămi sunt fiică de pastor. Înțelegeți ce înseamnă asta pentru mine. De-aici mi se trage nevoia de altruism... Mila față de aproapele meu... Aceasta...

— Vad că te pregătești să joci rolul lui Roger Sheringham {1}. Numai că, dacă-mi permiți o observație, tu vorbești la fel ca el, doar că mai puțin bine.

— Greșală! Cuvintele mele au o oarecare subtilitate feminină. Un „nu știi ce” pe care nici un bărbat nu l-ar putea atinge. Beneficiez, în plus, de calități necunoscute prototipului meu, cum să-ți spun? Cuvintele sunt niște lucruri atât de nesigure. Cel mai adesea par a limpezi o situație exact în momentul în care spun contrariul a ceea ce vor să exprime.

— Continuă, spuse Tommy, simulând un surâs.

— Potolește-te, e chiar ceea ce fac. Nu m-am oprit decât o clipă pentru a-mi trage sufletul. Și pentru a-mi revenit în fire, doresc foarte mult ca astăzi să ajutăm fiica unei pastor și vei vedea, Tommy: prima persoană care va veni să ceară ajutor „Celebrelor acțiuni detective ale lui Blunt” va fi chiar o fiică

de pastor.

— Pariez că nu!

— De acord! Atenție, dă-mi voie să-mi părăsesc mașina de scris pentru că, iată, a venit un client.

Biroul lui Blunt era ca un stup de albine la lucru în clipa când Albert deschise ușa și anunță:

— Domnișoara Monica Deane.

O tânără cu părul șaten, îmbrăcată foarte modest apăru în prag și se opri. Tommy îi veni în ajutor.

— Intrați, domnișoara Deane: Așezați-vă și spuneți-ne ce putem face pentru dumneavoastră. Permiteți-mi să vă prezint pe secretarea mea particulară, domnișoara Sheringham.

— Încântată să vă cunosc, domnișoară Deane, tatăl dumneavoastră face parte din cler, nu-i așa?

— Așa este. Dar... Cum ați aflat?

— Oh, avem metodele noastre. Nu vă speriați că vorbesc atâta, dar domnului Blunt îi place să mă asculte, zice că îi dau idei.

Tânăra fată o privi uluită. Nu era frumoasă, ci drăgălașă și cu un ușor aer decepționat. Ochii ei de un albastru șters erau foarte frumoși, dar cearcănele care îi înconjurau mărturiseau îngrijorare și spaimă.

— Povestiți-mi despre necazul dumneavoastră, domnișoară Deane, o sfătui Tommy.

Tânăra se întoarse spre el și începu:

— E o poveste atât de dezlânată... Tatăl meu era administrator la Little Hampsley, în Suffolk. Aici a și murit acum trei ani, lăsându-ne pe mine și pe mama foarte încurcate. Mi-am luat un post de învățătoare, dar, cum mama a devenit infirmă, l-am abandonat spre a o îngriji. Eram dezolant de sărace, până într-o zi când am primit o scrisoare de la un notar care ne anunța că o mătușă de-a tatălui meu murise lăsându-ne nouă moștenirea. Am auzit de mai multe ori vorbindu-se despre această mătușă care se ciorovăise ani îndelungați cu tatăl meu. Știind-o foarte bogată, mama și cu mine crezurăm că grijile vor lua sfârșit, numai că lucrurile se prezentau altfel decât ne-am închipuit. Am moștenit, într-

adevăr, casa în care locuia, dar după ce am plătit taxele de succesiune nu ne-a mai rămas nici un ban. Îmi închipui că mătușă-mea și-a pierdut averea în timpul războiului sau că a trăit din ea pe timpul bătrâneții. Cu toate acestea, aveam casa și o puteam vinde la un preț avantajos. Dar, deși era o prostie, am refuzat oferta. Ocupam atunci o locuință strâmtă, dar costisitoare și mă gândeam că dacă ne-am muta la „Casa Roșie”, mama ar avea o cameră confortabilă și am putea lua niște chiriași pentru a ne acoperi cheltuielile.

Am hotărât astfel, în ciuda unei oferte foarte avantajoase a unui domn care dorea să cumpere casa. Ne-am instalat și eu am dat mai multe anunțuri în ziare pentru a atrage chiriașii. Din primul moment totul merse bine și primiram numeroase scrisori de la persoane doritoare să-și petreacă câteva zile la țară. Bătrâna servitoare a mătușii rămase cu noi și ne împărțeam treburile. Apoi, se petrecură câteva evenimente inexplicabile.

— Ce fel de evenimente?

— Casa părea vrăjită. Tablourile începură să cadă, vesela să zboare prin casă, spărgându-se, iar într-o dimineață observăm că mobilele își schimbă locurile. La început crezurăm că cineva ne juca o festă, dar imediat a trebuit să părăsim ipoteza. Odată, în timp ce eram cu toții adunați la masă, se auzi o bubuitură teribilă deasupra noastră și, urcând imediat la etaj, găsim un obiect spart pe podea.

— Un spirit demolator! Exclamă Tuppence.

— Asta crede și doctorul O'Neill. În orice caz, rezultatul fu dezastruos. Chiriașii ne părăsiră și cei care-i înlocuiau făcură la fel. Eram disperată. Pentru a se umple paharul, ne fu tăiată și renta. Femeia care ne servea dispăru și ea pe neașteptate.

— Biata mea prietenă, îngână Tuppence, dar știu că ați avut necazuri! Ați dori ca domnul Blunt să întreprindă o anchetă asupra acestei povești cu „fantomă”?

— Așteptați, asta nu-i totul. Acum trei zile, am primit vizita doctorului O'Neill. Ne-a spus că face parte din Societatea de Cercetări Psihice și că-l interesează foarte mult curioasele manifestări din casa noastră; este într-atât de interesat încât ar

fi în stare să cumpere casa pentru a face câteva experiențe.

— Și?

— La început, propunerea sa mă umplu de bucurie căci era singura speranță de a pune capăt îngrijorării noastre, dar... Poate că mă veți considera capricioasă, și n-ați fi departe de adevăr, numai că... E vorba de același om!

— Ce om?

— Același care voise să cumpere casa la început. Sunt sigură!

— Și de ce vă neliniștește asta?

— Nu înțelegeți? Cei doi bărbați erau foarte diferiți ca înfățișare. Primul, destul de tânăr, brunet, îngrijit, neavând mai mult de treizeci de ani. Doctorul O'Neill, pare a avea cam cincizeci de ani, poartă o barbă cenușie, ochelari și umblă aplecat. Totodată, în timp ce vorbea, am băgat de seamă că avea un dinte de aur într-o parte a gurii. Celălalt bărbat are un dinte de aur exact în același loc. Mai mult, urechile sale de-o formă foarte specială, aproape că nu au lob și sunt exact la fel cu cele ale doctorului O'Neill. Aceste două amănunte nu pot fi, totuși, o simplă coincidență! Am meditat și, în cele din urmă, i-am scris domnului O'Neill, anunțându-l că-i voi da un răspuns definitiv într-o săptămână. Am văzut acum câțva timp anunțul domnului Blunt într-un ziar care acoperea un sertar din bucătărie... Și am venit să vă caut.

— Ați făcut bine, aproba Tuppence cu căldură. Povestea asta trebuie studiată cu mare atenție.

— O afacere foarte interesantă, domnișoară Deane, spuse și Tommy. Vom fi fericiți să ne ocupăm de ea, nu-i așa, domnișoară Sheringham?

— Absolut, și vom merge până la capăt!

— Dacă am înțeles bine, doar dumneavoastră singură, mama și o servitoare locuiți în casă, domnișoară Deane? Ne puteți spune câteva amănunte despre servitoare?

— Se numește Crockett și se află în slujba mătușii mele de opt sau zece ani. Nu-i prea tânără, e cam acră, dar e o servitoare bună. Își dă aere pentru că are o soră căsătorită cu un om de condiție bună. Crockett are un nepot care, spune ea, e un „gentleman perfect”.

Tommy scoase un mormăit. Nu mai știa cum să orienteze ancheta. Dar Tuppence, care o urmări pe tânăra fată, spuse:

— Cred că cel mai potrivit ar fi ca domnișoara Deane să dejuneze cu mine. E aproape ora unu și, la masă, voi putea nota toate detaliile suplimentare de care avem nevoie.

— Excelentă idee, miss Sheringham, aprobă Tommy.

În timp ce cele două femei luau masa într-un restaurant din apropiere, Tuppence se înclină spre însoțitoarea ei:

— Aș dori să mă încredințați, dacă aveți cumva un motiv special, să aflați adevărul asupra acestei afaceri.

Monica roși.

— Știți, eu...

— Povestiți-mi tot!

— Ei bine... Doi bărbați vor să se căsătorească cu mine.

— Eterna poveste, presupun. Unul e bogat, celălalt sărac și cel sărac este preferatul dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu înțeleg cum de ghiciți totul?!

— Oh, știți, cazul dumneavoastră n-are nimic excepțional. Aproape toată lumea pățește la fel; eu însămi m-am aflat în această situație.

— Dacă vindem casa nu vom mai avea din ce trăi. Gerald este adorabil, dar e tare sărac, în ciuda faptului că e un inginer talentat. Dacă ar avea măcar un pic de capital, firma sa l-ar lua ca asociat. Celălalt, Partridge, este un bărbat excelent și norocos, ceea ce înseamnă că dacă mă voi mărita cu el voi pune capăt tuturor necazurilor. Dar... Dar...

— De acord... Puteți dumneavoastră să vă străduiți a repeta cât doriți cât e el de bun și bogat, să-i numiți toate calitățile... Rezultatul va fi același, celălalt e cel pe care-l doriți.

Monica înclină capul fără să spună nimic.

— Va trebui să ne ducem la fața locului spre a studia problema. Care e adresa dumneavoastră?

— Casa Roșie", Stourton-in-the-Marsh.

În timp ce Tuppence nota, tânăra fată o întrebă roșindu-se:

— Nu v-am întrebat în legătură cu... Condițiile...

— Noi nu cerem plată decât în funcție de rezultat. Dacă secretul de la „Casa Roșie” se va lumina, după cum încep să

cred – după tenacitatea cu care vorbiți de acel misterios gentleman – atunci vă vom cere un mic procent, dacă nu...
Nimic!

— Mulțumesc.

— Acum, uitați toate aceste neliniști. Veți vedea, dacă totul va merge bine, altădată vom dejuna vorbind despre lucruri mai interesante.

Cei doi Beresford se instalară la hanul „Coroana și ancora” din Thunly. Tommy, care privea pe fereastra camerei lor, remarcă pe un ton lugubru:

— Iată-ne deci și-n Târgul Gâștelor, ori cum s-o mai chema sătucul ăsta.

Tuppence încearcă să-i ridice moralul propunându-i:

— N-ai vrea să mai revedem o dată afacerea?

— Cu plăcere. Dă-mi voie întâi să-ți spun părerea mea.

Suspectez pe mama infirmă!

— De ce?

— Draga mea, bagă-ți în cap că povestea asta cu fantome nu e decât o istorie montată spre a o convinge pe tânăra fată să-și vândă proprietatea. Monica Deane ne-a spus că toată lumea se găsea adunată la masa în timp ce, la etaj, obiectele se zdrobeau de dușumea. Oricum, mama ei care este infirmă trebuie să se afle la etaj, nu-i așa?

— Dată fiind infirmitatea ei mi se pare cam greu de crezut ca ea să fi mutat mobilele din loc.

— Dar e posibil ca ea să nu fie deloc infirmă. Ar putea foarte bine să simuleze neputința.

— Cu ce scop?

— Evident... Vorbeam doar de binecunoscutul principiu conform căruia vinovatul e întotdeauna persoana cea mai puțin suspectă.

— Văd că dai totul pe glumă. Trebuie să existe o rațiune pentru care toți străinii ăștia vor să cumpere casa. Iar dacă pe tine nu te interesează să le descoperi mobilul, pe mine mă interesează. Îmi place Monica; e o fată foarte simpatcă!

— Sunt de părerea ta, dar nu pot rezista plăcerii de a te

enerva, Tuppence. Cu siguranță, e ceva ce se ascunde în casa asta și nu va fi prea ușor de găsit, dacă n-o fi totul o cacialma. Din moment ce ei doresc să cumpere imobilul folosindu-se de toate mijloacele, înseamnă că nu ne rămâne decât să scormonim planșeul și, la nevoie, să dărâăm pereții, dacă nu cumva s-o fi gășind vreo mină de cărbuni în grădină.

— Aș prefera un tezaur. Ar fi mult mai romantic!

— În cazul acesta, cred că n-ar fi rău să-i fac o vizită directorului băncii locale. Îi voi spune că am venit să-mi petrec Crăciunul în sat, că am intenția să cumpăr „Casa Roșie” și că vreau să discut cu el posibilitatea deschiderii unui cont la banca sa.

— Dar, pentru ce...?

— Așteaptă și vei vedea.

O oră mai târziu Tommy se întoarce cu ochii strălucitori.

— Progresăm, Tuppence! Întrevederea cu directorul s-a desfășurat precum prevăzusem și l-am întrebat, fără să am aerul, dacă i se aduce mult aur pentru depunere, după cum știu că se întâmplă în mod obișnuit în aceste sate, de pildă cu fermierii care l-au ascuns în timpul războiului. De aici, am ajuns să vorbim despre capriciile bătrânelor doamne și mi-am inventat o mătușă care, când a izbucnit războiul, s-a dus în caleașcă la magazinul „Armata și marina”, de unde a ieșit cu șaisprezece șunci. Asta i-a adus și lui aminte de una din clientele sale care a insistat să i se restituie totul de la bancă, pe cât posibil în aur, și care și-a recuperat titlurile de proprietate, bunurile la purtător și alte valori căci, zicea, prefera să le păstreze la ea. Mă mirai de o asemenea imprudența și atunci mi-a spus că era vorba de fosta proprietăreasă a „Casei Roșii”. Pricepi, Tuppence? Și-a recuperat toată averea și a ascuns-o undeva. Îți aduci aminte, fără îndoială, spusele Monicăi despre puținătatea bunurilor lăsate ca moștenire. Acum sunt convinsă că bătrâna a dosit totul undeva și că cineva este la curent cu asta. Aș merge până la a afirma că știu despre cine e vorba.

— Cine?

— Devotata Crockett, bineînțeles! Ea trebuie să cunoască

toate excentricitățile stăpânei sale.

— Și doctorul acesta, O'Neill, cu dintele de aur...?

— E nepotul, „gentlemanul desăvârșit”. Fără nici o îndoială! Dar unde se află mangoții? Tu, care – mai mult ca mine – știi mai multe despre doamnele bătrâne, ai cumva idee despre locurile în care obișnuiesc ele să-și ascundă tezaurele?

— La ciorap, sub saltea.

— Ai dreptate, numai că nu cred că așa s-a întâmplat cu mătușa Monicăi, căci până acum i-ar fi dat de urmă. Pe de altă parte, o femeie bătrână nu putea să desprindă singură scândurile dușumelei sau să sape o ascunzătoare în zid sau în grădină. Totuși, bunurile sunt undeva în perimetrul proprietății! Crockett n-a pus încă mâna pe ele, dar nu e departe vremea când ea și nepotul ei vor fi stăpânii locului și vor putea răscoli totul. Va trebui să le-o luăm înainte. Haide... ne ducem imediat la „Casa Roșie”.

Îi primi Monica Deane. Pentru mamă-sa și Crockett, cei doi erau posibili cumpărători ai proprietății, ceea ce explică cercetarea locurilor. Tommy a pus-o pe tânăra fată la curent cu toate concluziile la care ajunsese, dar o și întrebă de toate, aflând că o parte din lucrurile bătrânei fuseseră dăruite lui Crockett, o altă parte împărțite săracilor din împrejurimi.

— Mătușa dumneavoastră a lăsat ceva acte?

— Dulapul e plin de ele, la fel și un sertar din camera sa, dar nimic important.

— Le-ați aruncat cumva?

— Nu. Maică-mea refuză totdeauna să arunce vechile hârtii. Mai mult, și-a ales tot felul de rețete pe care și-a propus să le studieze zilele acestea.

Tommy îi arată un bătrân care lucra în grădină.

— Grădinarul lucrează aici de pe vremea mătușii dumneavoastră?

— Da. Venea de trei ori pe săptămână. Locuiește în sat. Săracul bătrân, nu mai poate face mare lucru acum. Îl chem o dată pe săptămână spre a avea grijă de grădină; n-avem mijloace să-l folosim mai des.

Tommy aruncă o privire spre Tuppence, voind să spună ca ea

să aibă grijă de Monica, în timp ce el se apropie de bătrân, cu care schimbă câteva banalități despre grădinărit, după care îl întreabă:

— Ați îngropat cumva vreo ladă de-a stăpânei dumneavoastră, cândva?

— Nu. N-am îngropat niciodată nimic. Pentru ce să fi dorit ea să ascundă o ladă în pământ?

Tommy clătină din cap și reintră în casă. Dacă hârtiile bătrânei nu vor aduce nici o lumină, povestea risca să fie foarte greu de rezolvat. Casa era veche, dar nu într-atât încât n-ar fi putut ascunde un secret.

În momentul în care cei doi tocmai se retrăgeau, Monica le aduse o cutie mare de carton legată cu sfoară, spunând:

— Iată toate hârtiile pe care le-am găsit. Dacă doriți, puteți să le luați cu dumneavoastră, veți avea tot timpul să le consultați în voie... Dar sunt sigură că nu veți găsi nimic care să limpezească misterioasele întâmplări ce au avut loc în casa aceasta.

În clipa aceea, o violentă lovitură se produse deasupra capetelor lor. Tommy fugi la etaj și descoperi într-una din camere o carafă și un lighean sparte de dușumea. Nu văzu pe nimeni.

— Fantoma își reia glumele, murmură el.

Apoi se reîntoarce la parter, visător.

— Credeți, domnișoara Deane, că aș putea vorbi câteva clipe cu servitoarea?

— Desigur, o voi chema imediat.

Monica se duse la bucătărie și reveni însoțită de Crockett.

Tommy o încunoștiința pe un ton politicos:

— Ne gândim să cumpărăm casa și soția mea se întreba dacă, în cazul în care ajungem la o înțelegere, ați fi de acord să rămâneți în serviciul nostru?

Fața respectabilei Crockett nu exprima nici o tresărire.

— Mulțumesc, domnule, dacă-mi permiteți, voi reflecta la propunerea dumneavoastră.

Tommy se întoarce spre Monica.

— Casa îmi place mult, domnișoară Deane. Mi se pare că mai

aveți și alți cumpărători. Oricare ar fi suma oferită, eu vă voi da cu o sută de lire mai mult.

Monica murmură câteva cuvinte de politețe, care nici nu-l încurajau, dar nici nu-l descurajau, și cei doi Beresford se retraseră.

— Mi se pare clar, spuse Tommy. Crockett e amestecată. Ai băgat de seamă cum răsufla? Coborâse scara de serviciu alergând, după ce făcuse pe fantoma la etaj. Sunt aproape convins că l-a introdus pe nepotu-său în secret în casă spre a o înlocui în momentul în care ea ar fi obligată să stea liniștită lângă familie. Vei vedea că doctorul O'Neill va face o nouă ofertă până la sfârșitul zilei.

Și, într-adevăr, în timp ce cei doi tocmai se instalaseră la han, li se aduse un bilet din partea Monicăi pe care scria: „Am vești de la doctorul O'Neill. Mărește oferta precedentă cu încă o sută cinzeci de lire”.

— Nepotul trebuie să aibă resurse, constată Tommy. Mai vreau să-ți spun ceva, draga mea: prada pe care o speră, nu-i va ajunge să-și acopere toate cheltuielile!

— Asta doar dacă nu vom pune noi mâna pe ea!

— Da, deci să ne începem cercetările.

Triară toate hârtiile aduse de Monica. Lucru anevoios, pe care cei doi îl întrerupeau din când în când spre a-și cerceta notițele.

— Ce e nou, Tuppence?

— Două facturi vechi, trei scrisori fără importanță, o rețetă pentru conservarea cartofilor noi și o alta pentru o prăjitură cu brânză și lămâie.

— La mine: o factură, un poem despre primăvară, două tăieturi din ziare despre „De ce cumpără femeile perle... Un plasament sigur” și „Bărbatul cu patru neveste... O poveste extraordinară”, de asemenea, o rețetă pentru iepure în aspic.

— E descurajant.

Imediat ce cutia se goli, cei doi investigatori se priviră perplexi. Tommy luă o bucată de hârtie ce se afla înaintea lui.

— Am pus asta de o parte să vad dacă n-are vreo legătură cu

ceea ce căutăm.

— Să o vedem. O, e vorba de una din treburile alea cuprinzând o șaradă sau o anagramă...

Tuppence citi:

„Prima, o puneți pe cărbuni încinși și apoi sub ea, puneți totul. A doua este de fapt prima. Celui de-al treilea, nu-i place crivățul iernii”.

Tommy bodogăni:

— Nu era un poet prea strălucit.

— Nu văd ce te-ar putea interesa aici? Acum cinzeci de ani toată lumea colecționa genul ăsta de șarade, ori le păstra pentru serile lungi de iarnă.

— Nu făcea aluzie la versuri, ci la ceea ce scrie cu creionul dedesubt: Sfântul Luca XI, 9, citi Tuppence. E o referire la Biblie.

— Înțeleg, numai că asta n-are nici o legătură cu ceea ce a scris bătrâna sub șaradă.

— Da... Într-adevăr.

— Îmi închipui că, veritabilă fiica de pastor cum ești, porți tot timpul o Biblie cu tine.

— Am, într-adevăr, una. Nu te așteptai, nu-i așa? O secundă.

Tuppence scoase o Biblie din valiză și-i întoarse cu febrilitate paginile.

— Iată: Luca, capitolul XI, versetul 9.

Se aplecă și citi: „Caută și vei găsi”.

— Am găsit, exclamă Tuppence. Rezolvăm criptograma și tezaurul e al nostru... Sau al Monicăi.

— Ei bine, să lucrăm la criptogramă, cum îi spui tu.

„Prima, o puneți pe cărbuni încinși”. Mă întreb ce înseamnă asta? Să vedem mai departe: „A doua este de fapt prima”. E în cea mai curată păsărească.

— Nu chiar, sunt sigur că e foarte simplu, trebuie doar să ne gândim puțin. Dă-mi pentru o clipă hârtia.

Tommy i-o dădu cu plăcere și Tuppence, înfundată într-un fotoliu, începu să murmure ridicând din sprâncene. După o

jumătate de oră Tommy remarcă detașat:

— Deci e simplu, nu?

Jignită, Tuppence replică:

— N-apartinem unei generații prea fericite, asta-i tot. Sunt sigură că dacă-i voi duce hârtia asta unei bătrâne din sat, o va descifra în câteva momente. E un truc, asta-i tot.

— Să mai încercăm o dată.

— Nu poți pune prea multe lucruri pe cărbuni încinși. Apa, pentru a-i stinge, lemnul pentru a-i atâta, sau... Ceainicul.

— Cred că e vorba de un cuvânt cu o singură silabă. N-ar putea fi cuvântul lemn, din întâmplare?

— Nu, căci nu se poate pune nimic în el.

— Trebuie atunci să fie vorba de obiecte numite printr-un cuvânt de o singură silabă care se pun pe foc.

— Saucepan {2}. Fryingpan {3}. Ce-ai zice de „pot” {4} sau „pan” {5}? Astea sunt vase de bucătărie.

— Oală? S-ar putea. Ea se pune într-adevăr pe foc.

— Dar restul? Vai de noi!

Fură întrerupți de servitoare care veni să-i anunțe că prânzul va fi servit într-o jumătate de oră.

— Doamna Lumley ar vrea să știe dacă preferați cartofii fierți sau prăjiți. Are amândouă felurile.

— Fierți, răspunse cu vioiciune Tuppence. Ador cartofii... Se opri și Tommy o privi stupefiat.

— Ce ai, Tuppence, ai văzut o fantomă?

— Tommy! N-ai priceput? Asta era! Vreau să spun, cuvântul „potatoes”. Iată: „Prima, o puneți pe cărbuni încinși” – prima fiind „pot”, adică „oală”. „A doua este de fapt prima”. Adică A, prima literă a alfabetului. „Celei de-a treia nu-i place crivățul iernii”, asta e „toes” (degetele mari de la picioare), desigur, „pot-a-toes”.

— Ai dreptate, Tuppence, ești foarte răutăcioasă. Numai că mi-e teamă că am pierdut destul timp degeaba. „Cartofii” nu prea au nimic de-a face cu banii. Așteaptă puțin... Despre ce citeai înainte? Parcă ceva în legătură cu cartofii noi, mi se pare. Mă întreb dacă nu cumva asta ne va lămuri.

Răscoli printre hârtiile învechite și scoase una îngălbenită.

— Iată: „Pentru conservarea cartofilor noi puneți-i într-o ladă de fier și îngropați-i în grădină. Chiar și în timpul iernii își vor păstra același gust de parcă atunci i-ați fi scos din pământ”.

— Iată cheia enigmei! Strigă Tuppence. Comoara e îngropată într-o cutie de fier.

— Și, totuși, l-am întrebat pe grădinar și mi-a spus că nu a îngropat nimic.

— Știu, numai că oamenii nu răspund întotdeauna la ceea ce-i întrebi. Răspund doar la ceea ce gândesc ei că ai putea să-i întrebi. El știa că n-a pus nimic special sub pământ. Dar mâine îl vom întreba dacă nu cumva a îngropat cartofi.

Peste două zile era ajunul Crăciunului. Întrebând pe trecători, Tommy și Tuppence găsiră locuința bătrânului grădinar și după câteva minute de conversație, Tuppence abordă subiectul ce o interesa.

— Tare aș fi bucuroasă dacă am găsi ceva cartofi noi pentru ocazia asta. Ar merge foarte bine cu friptură de gâscă. Nu cumva sunt pe aici oameni care au obiceiul de-ai păstra în grădină, îngropați în lăzi de fier? Am auzit că asta ar fi un mijloc de a-i menține proaspeți.

— E adevărat, răspunse bătrânul, domnișoara Deane, fosta proprietară a „Casei Roșii” mă puneă în fiecare vară să îngrop câte trei cutii în grădină și cel mai adesea uita să le scoată.

— Aproape de fundație, în spatele casei?

— Nu, lângă zidul de împrejmuire, nu departe de brad.

Înarmați cu cele aflate, cei doi îl părăsiră pe bătrân, nu înainte de a-i lăsa cinci șilingi drept răsplătă.

— Și acum spre Monica!

— Oh, Tommy! N-ai nici un fel de simț al dramaticului. Lasă-mă, am un plan minunat. Crezi că am putea împrumuta sau fura un hârleț de undeva?

În cele din urmă, hârlețul fu găsit și târziu, seara, un trecător fu surprins să zărească două siluete strecurându-se în grădina domeniului „Casei Roșii”.

Locul indicat de grădinar fu descoperit fără greutate și Tommy se apucă imediat de lucru. Hârlețul dădu nu peste

mult timp de un obiect metalic care, scos din pământ, avea forma unei mari cuti de biscuiți. Era pecetluit cu un fel de plasture, dar grație briceagului lui Tommy îl deschiseră fără greutate. Tânăra femeie scoase un suspin constatând că ea nu conține nimic altceva decât cartofi.

— Să continuăm să săpăm, Tommy.

Nu le trebuia mult timp spre a descoperi a doua cutie care, la fel ca prima, era plină de cartofi.

— Totdeauna, a treia oară se arată dreptatea, spuse Tuppence drept consolare.

— Tare mi-e teamă că toată povestea asta nu e decât o simplă... Poveste.

A treia cutie fu scoasă în sfârșit și, cuprinsă de febră, Tuppence îi desfăcu cercul.

— Din nou car... Oh, Tommy... Nu-s cartofi decât deasupra. Privește!

Trase un sac de catifea, cum se făceau pe vremuri.

— Să ne întoarcem repede la hotel, că am înghețat, zise Tommy. Trebuie să ascund uneltele. Ia sacul, dar nu-l deschide înainte de-a ajunge eu...

Tuppence nu trebui să aștepte prea mult, căci Tommy sosi răsuflând greu și fără a mai pierde vremea, schimbându-și hainele, strigă:

— În sfârșit! Detectivii particulari vor prospera. Arată-mi prada, doamnă Beresford!

Sacul conținea un pachet învelit într-o țesătură impermeabilă și o geantă din piele foarte groasă, de capră. O controlă întâi pe aceasta din urmă găsind-o plină cu monede de aur. Tommy le socoti.

— Două sute de lire de aur. Îmi închipui că asta e tot ceea ce a acceptat banca să-i dea. Deschide pachetul, Tuppence.

Tănăra femeie scoase o enormă legătură de bilete de bancă pe care le numărară împreună. Erau douăzeci și cinci de mii de lire. Tommy șuieră ascuțit.

— Dumnezeu! Oare nu-i un adevărat noroc pentru Monica că noi suntem bogați și cinstiți? Dar ce-i în punga asta de

mătase?

Tupence o deschise și scoase din ea un magnific colier de perle.

— Nu sunt expert în bijuterii, remarcă Tommy, dar sunt aproape sigur că perlele acestea valorează pe puțin 5 mii de lire, judecând după mărime. Acum înțeleg de ce bătrâna păstra tăietura din ziar în care era vorba de perle ca o bună investiție. Ea și-a lichidat întreaga avere schimbând-o în argintarii și perle.

— Nu e minunat? Scumpa de Monica... Se va putea mărita cu Gerald al ei și va putea trăi fericită, ca și mine.

— E foarte drăguț din partea ta ce-mi spui, Tupence. Așadar și tu ești fericită?

— Da, Tommy, deși n-am vrut să ți-o spun. Mi-a scăpat... Starea de excitație... Seara de Crăciun și...

— Dacă mă iubești cu adevărat, răspunde-mi la o întrebare.

— Detest soiul asta de curse... Dar, în sfârșit, de acord!

— Cum ai ghicit că Monica e fiică de pastor?

— Oh... Am trișat. Am deschis scrisoarea prin care ne cerea o întâlnire și mi-am amintit că un domn Deane a fost vicarul tatălui meu cândva și că avea o fată cu cinci ani mai mică decât mine. Și de aici am tras concluziile.

— Ești o ființă fără rușine. Poftim, miezul nopții! Sărbători fericite, Tupence!

— Sărbători fericite, Tommy. Monica va avea și ea un Crăciun fericit și asta datorită NOUĂ. Sunt fericită pentru ea, căci biata fată n-a avut o viață prea dulce până acum. Am o strângere de inimă gândindu-mă la asta.

— Draga mea Tupence.

— Tommy, dragule... Iată-ne și sentimentali!

Tommy ridică un deget și spuse sentențios:

— Crăciunul nu e decât o dată pe an. Asta spuneau bunicile noastre și trebuie să admitem că aveau perfectă dreptate.

SFÂRȘIT

{1} Erou de romane polițiste {2} Saucepan = cratiță {3}
Fryingpan = tigaie {4} oală {5} cratiță